

mere gør Landstinget jo ikke — om et forøget Tilskud fra Statskassens Side. Det nuværende Tilskud er fastsat for over en Menneskealder siden, det er overordentlig lavt, det udgør, saa vidt jeg husker, kun 82,000 Kr. Det blev fastsat, da Københavns Udgifter til Politivæsen kun var $\frac{1}{4}$ Million Kr., medens de nu ere stegne til $1\frac{1}{4}$. Man vil se, at der ikke er noget Forhold mellem det Statstilskud, Kommunen faar, og de nuværende Udgifter. Naar man gaar til at bevilge Provinskommunerne et betydeligt Statstilskud til deres Politi, burde man sikkert ogsaa, inden Retsreformen føres ud i Livet, bevilge Københavns Kommune et forøget Tilskud, saa at der blev her — hvad dette Tings Flertal sikkert tilstræber paa alle Omraader — Lighed mellem Hovedstaden og de øvrige Kommuner i Landet.

Men ved Siden af disse Punkter, som jeg enten anser for Forbedringer fra Landstingets Side eller for Punkter, man forholdsvis let maa kunne komme over, er der naturligvis ogsaa en Række Punkter, hvor det bliver vanskeligere at opnaa Enighed. Der er saaledes Spørgsmaalet om Sø- og Handelsrettens Ophævelse. I de Kredse, jeg kender til her i København, vilde man meget beklage, om denne Særdømstol, denne Lavs- eller Standsdømstol, eller hvad man kan kalde den, ikke forsvandt. Jeg vil blandt andet gøre opmærksom paa, at særlig hvis man bibeholder den i den Skikkelse, den fik ikke blot ved anden, men ogsaa ved tredje Behandling oppe i Landstinget, er det ligefrem at berøve en hel Klasse Mennesker Adgang til at faa deres Sag for Nævninger. Thi det gælder ikke, hvad der blev sagt fra Landstingsflertallets Side, at der her i Forvejen er et Lægmandsled. Nævninger ere ikke det samme som Lægmand, Nævninger betyder Folkerepræsentanter, der sidde til Doms, saa Bevarelse af Sø- og Handelsretten vil være at berøve en vis Klasse af Medborgere, nemlig Sømandsstanden, Adgang til at faa en Række Sager for Nævninger, som de ellers havde Krav paa. Der er andre Spørgsmaal, som det heller ikke vil være saa helt let at komme over, men hvor jeg dog nærer godt Haab om en forholdsvis let Overenskomst. Der er saaledes Spørgsmaalet om det statslønnede Politis Størrelse, der er Spørgsmaalet om, hvad ogsaa den sidste Taler lagde ikke ringe Vægt paa, Sagførernes Forpligtelse til at yde gratis Retshjælp. Det er kun et lille, men dog betydningsfuldt Tilløb til gratis Retspleje

for ubemidlede, hvad Folketinget har vedtaget, at Sagførere, der have offentlige eller beneficerede Sager, ere forpligtede til at yde en vis Retshjælp, ganske vist kun i ringe Omfang, til ubemidlede uden Vederlag. Der er Spørgsmaalet om Pressens Vidnepligt, der er Spørgsmaalet om Fritagelse for Ed, hvor det nu viser sig, at naar man ikke gaar til det, som man særlig fra socialdemokratisk Side, men for øvrigt ogsaa fra visse Sider inden for Venstre hævdede som rigtigt, nemlig at komme helt bort fra Eden, vil denne Sag rejse meget store Vanskeligheder. Det eneste principielt rigtige var naturligvis at gaa helt bort fra Eden. Naar man ikke gør det, forekommer det mig dog ikke, at Uenigheden kan være saa afgørende, at man ikke ogsaa paa det Punkt skulde kunne naa et Resultat. Der er saa Spørgsmaalet om Definitionen af politiske Forbrydelser, der er Spørgsmaalene om Varetægtsarrests Anvendelse og om Varetægtsarrestanters Behandling, der er Spørgsmaalet om Nævningernes Vejledning under Raadslagningen, hvor man fra Landstingets Side gør et farligt Brud paa Princippet om Nævningers Uafhængighed. Der er det Spørgsmaal, som ogsaa den ærede sidste Taler lige berørte, om, hvorvidt Nævningers Prifindelse skal være appellabel. Der er Spørgsmaalet om, hvorhen Bøderne skulde gaa. Ja, det er en Række ret vanskelige Spørgsmaal, men dog Spørgsmaal, hvorom jeg tror, at der forholdsvis let i Fællesudvalget maa kunne naas Overenskomst.

Men saa er der jo ganske vist et Par Kærnesspørgsmaal tilbage, hvor Vanskelighederne ville komme. Det er Spørgsmaalet om Nævningernes Udtagelse, og det er Spørgsmaalet om Forsvarers Beskikkelse og om Dommerens Stilling ved Forundersøgelsen. Det er de store Spørgsmaal, der ville blive de afgørende for denne Reforms Fremme. Som Forslaget nu foreligger fra Landstingets Side, er det ganske uantageligt, hvad Nævningernes Udtagelse angaar. Det forekommer mig slet ikke at være Nævninger, det, som Landstinget foreslaar. De skulde udtages paa den Maade, at der dannes et Tremandsudvalg, hvoraf den ene vælges af Borgerrepræsentationen i København og af Kommunalbestyrelserne ude i Provinserne, den anden udpeges af Dommeren, og den tredje udpeges af Statsmagtens Repræsentant, Overpræsidenten i København og Underørigheden i Provinserne. Dette Tremandsudvalg skal saa opstille Grundlisten for Nævningerne; men det er